

WAT
VOORAF-
GING AAN
DE TV-
SERIE

HOMELAND™

CARRIES VLUCHT

GEBASEERD OP DE SUCCESVOLLE TV-SERIE

ANDREW KAPLAN

Over het boek

In 2006 is CIA-agente Carrie Mathison gestationeerd in Beiroet, Libanon. Terwijl ze wacht op haar nieuwe informant, codenaam 'Nightingale', ontsnapt ze ternauwernood aan een aanslag op haar leven. Ze vermoedt een lek in de beveiliging, maar haar leidinggevende gelooft haar niet en stuurt haar terug naar het CIA-hoofdkwartier in Langley, Virginia.

Daar begint ze een romance met collega David Estes, in de hoop van hem wat gevoelige informatie over de operatie los te krijgen. Ze stuit op bewijsmateriaal dat Nightingale en de missie in Beiroet verbindt met Abu Nazir, een van de belangrijkste leiders van Al Qaida in Irak. Een van Carries informanten uit Beiroet tipt haar over een mogelijke aanslag op de Verenigde Staten. Dan begint een duizelingwekkende race tegen de klok...

De pers over de televisieserie *Homeland*:

'Wat *Homeland* doet uitstijgen boven andere series is Danes' weergaloze vertolking van Carrie, het sterkste vrouwelijke seriepersonage sinds tijden.' – *The Washington Post*

'Een van de meest intrigerende series van dit moment.' – *Crimezone.nl*

Over de auteur

Andrew Kaplan is een voormalig journalist en oorlogscorrespondent voor onder meer *The International Herald Tribune* in Parijs. Hij is de auteur van de in de VS bekende *Scorpion*-spionagethrillers. Dit is zijn eerste *Homeland*-thriller.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Andrew Kaplan

Homeland

Carries vlucht

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Homeland – Carrie's Run

Copyright © 2013 by Twentieth Century Fox Film Corporation

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Vertaling

Elisabeth van Borselen

Omslagbeeld

Artwork © 2013 Showtime Networks, Inc. A CBS Company. All Rights Reserved.

Homeland™ & © 2013 Twentieth Century Fox Film Corporation. All Rights Reserved.

Author photograph by Jonathan Vandiveer

Bewerking Nederlands omslag

Mariska Cock

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0370 0

NUR 332

Noot van de auteur

Als je graag meer wilt weten over de personages, organisaties en bureaus die in dit boek beschreven worden, kijk dan achter in dit boek voor een overzicht van de personages en een verklarende woordenlijst.

Dit boek is fictie. De personages, gebeurtenissen en dialogen komen voort uit de verbeelding van de auteur en moeten niet als werkelijkheid worden beschouwd. Mogelijke overeenkomsten met waargebeurde voorvallen of personen, levend of overleden, zijn gebaseerd op toeval.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische vervaelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Achrafieh, Beiroet, Libanon

Nightingale was laat.

Carrie Mathison zat in de donkere bioscoop op de tweede stoel van de vierde rij van achteren. Ze vroeg zich af of ze moest opstappen. De ontmoeting was slechts bedoeld als een eerste kennismaking. ‘Passerende schepen,’ had Saul Berenson, haar baas en mentor, het genoemd tijdens een training op de Farm, het CIA-opleidingsinstituut in Virginia. Zorg dat je ene Taha al-Douni, die de schuilnaam Nightingale heeft gekregen, goed van dichtbij bestudeert. Laat hem ook goed naar jou kijken voor de volgende keer. Spreek dan zachtjes een tijd en locatie af voor de volgende keer en ga weer weg. Alles strikt volgens de regels.

Als het contact te laat was, luidde het protocol van de CIA dat je vijftien tot twintig minuten wachtte, dan vertrok en een nieuwe afspraak maakte, maar alleen als je contact een verdraaid goede reden opgaf waarom hij niet was komen opdagen. Een alledaags smoesje als ‘Midden-Oostentijd’, wat van alles kon zijn tussen een halfuur tot een halve dag te laat komen, of de gebruikelijke verkeerschaos op vrijdagavond op de Boulevard Fouad Chehab tijdens het *cinq-à-sept*, tussen vijf en zeven uur 's avonds, als zakenmannen met hun minnaressen afspraken in discrete, kleine appartementen in het Hamra-district, voldeed niet.

Alleen wilde Carrie deze persoon per se ontmoeten. Volgens haar bron Dima, een aantrekkelijk Libanees feestbeest van de 14 maart-beweging, een maronitisch-christelijke politieke groep, die je elke nacht in de bar op het dakterras van Le Gray in het centrum kon tegenkomen, had Al-Douni twee dingen die hem tot iemand maakte op wie de CIA heel graag de hand wilde leggen. Ten eerste was hij van de Syrische algemene veiligheidsdienst, een officier van de Idarat al-Amn al-Amm, de wrede Syrische geheime dienst, waardoor hij een directe ingang had bij het Assad-regime in Damascus. En ten tweede had hij geld nodig.

Een aantrekkelijke Egyptische vriendin met een dure smaak kleepte hem uit, vertelde Dima.

Ze keek weer op haar horloge. Negenentwintig minuten. Waar bleef hij verdomme? Ze keek rond in de bioscoop. De zaal zat voor meer dan driekwart vol. Sinds de film was begonnen, was er niemand meer binnengekomen. Op het scherm zaten Harry Potter, Ron en Hermelien in Dwaaloog Dollemans klas en keken hoe hij een Imperiusvloek uitsprak over een dodelijk uitziend vliegend insect.

Haar zenuwen waren zo gespannen als een snaar, hoewel dat niets te betekenen had. Ze kon niet altijd afgaan op haar gevoel, want er waren momenten waarop ze dacht dat haar zenuwstelsel was ontworpen door dezelfde idioten die het elektriciteitsstelsel in Washington hadden gebouwd. De artsen noemden het een bipolaire stoornis. Een psychische stemmingswisselingsstoornis die wordt gekenmerkt door periodes van extreem uitgelaten zijn afgewisseld met depressieve buien, zo had ooit een psychiater, die was aanbevolen door het studentengezondheidscentrum op Princeton, het omschreven. Haar zus Maggie had er een betere omschrijving voor: ‘Stemmingswisselingen die uiteenlopen van “Ik ben de slimste, knapste, geweldigste vrouw van de hele wereld” tot “Ik wil dood”’. Hoe dan ook voelde alles bij dit contact verkeerd.

Ze kon niet langer wachten, zei ze tegen zichzelf. Op het scherm schreeuwde Hermelien tegen Dwaaloog, ze smeekte hem om de vloek waarmee hij het arme insect doodmartelde op te heffen. Perfect getimed: een heleboel lawaai en *special effects*. Niemand zou haar opmerken. Ze besloot om op te staan en naar de uitgang van de bioscoop te lopen.

Ze stapte de straat op en voelde zich opvallend en kwetsbaar. Tot op zekere hoogte was dat altijd het geval voor een westerse vrouw in het Midden-Oosten. Je viel op. De enige manier om jezelf te vermommen zou het dragen van een *abaja*, die het hele lichaam bedekte, en een sluier zijn, en dan maar hopen dat niemand dichtbij genoeg kwam om eens een goede blik op je te werpen. Maar met haar slanke postuur, lange, steile, blonde haar en haar zeer Amerikaanse uiterlijk, kon Carrie niemand voor de gek houden behalve op een afstand, en dat zou in elk geval niet werken in Noord-Beiroet, waar vrouwen van alles droegen, van hoofddoeken tot skinny designerjeans en soms beide tegelijk.

Het was donker geworden in de tijd dat ze in de bioscoop zat. Het verkeer was druk op Avenue Michel Bustros, de koplampen van de

auto's en verlichte ramen in de hoge kantoor- en flatgebouwen vormden een mozaïek van licht en schaduw. Ze speurde de straat af op zoek naar mensen die op de uitkijk stonden. Bij verbroken contacten bestond er altijd de mogelijkheid op gevaar. Plots stopte haar hart bijna met kloppen.

Nightingale zat aan een cafétafeltje aan de overkant van de straat en keek haar recht aan. Dit was foute boel. Hij kon de instructies die hij gisteravond van Dima in Le Gray had gekregen onmogelijk verkeerd hebben begrepen. Was hij gek geworden? En toen maakte hij het nog erger. Hij wenkte naar haar met een handgebaar dat in de Verenigde Staten betekent 'rot op', maar in het Midden-Oosten 'kom hier'. Meteen viel alles op zijn plaats, net als een van die toverlantaarns die je schudt en plots vallen alle stukjes op hun plaats. Het was een valstrik. Al-Douni werd verondersteld een agent van de Syrische algemene veiligheidsdienst te zijn. Een doorgewinterde inlichtingenprofessional. Hij kon niet zoiets amateuristisch doen.

Of het nu Idarat al-Amn al-Amm of Hezbollah was, ze achtten het niet beneden hun waardigheid om een CIA-agent te vermoorden of nog beter, er een te gijzelen voor hun eigen doeleinden. Voor hen zou het oppakken van een aantrekkelijke blonde CIA-agente hetzelfde zijn als de loterij winnen. In haar gedachten kon ze zich het mediacircus al voorstellen als ze haar voor de camera lieten zien, terwijl ze tegelijkertijd de Verenigde Staten betichtten van nog meer inmenging in het Midden-Oosten. Ondertussen hielden ze haar jarenlang verborgen, martelden en verkrachtten ze haar omdat ze nu eenmaal een spion was, om het nog maar niet te hebben over het feit dat veel mannen in het Midden-Oosten geloven dat westerse vrouwen toch allemaal sletten zijn. Nightingale gebaarde nog eens naar haar en terwijl hij dat deed, zag ze vanuit haar ooghoek twee Arabische mannen uit een busje stappen aan haar kant van de straat en in haar richting lopen.

Het was een val. Ze moest nu beslissen, anders zou ze binnen enkele seconden een gevangene zijn. Ze draaide zich om en liep de bioscoop weer in.

'Ik ben iets vergeten,' mompelde ze in het Arabisch, terwijl ze haar kaartje aan de kaartjesverkoper liet zien. Ze liep het gangpad door en kneep met haar ogen om gewend te raken aan de duisternis. Op het scherm wiste Hermelien het geheugen van een van de aanvallers in het café terwijl Carrie via de nooduitgang aan de zijkant naar buiten

liep, een steegje in. Ze zouden achter haar aan komen, dacht ze, toen ze terugliep naar de avenue. Ze keek om de hoek van het gebouw. Nigh-tingale zat niet langer in het café. De twee mannen moesten de bioscoop zijn binnengegaan.

Ze rende de straat op, sloeg een hoek om en vluchtte een smalle straat in, weg van het verkeer. Met hoeveel man waren ze? vroeg ze zich af. Ondertussen vervloekte ze zichzelf om de hoge hakken die ze droeg. Deel van haar dekmantel. Tenzij ze een abaja droeg, zou geen enkele zichzelf respecterende vrouw in Beiroet dood willen worden aange- troffen op platte schoenen. Er zouden waarschijnlijk meer dan die twee mannen zijn, dacht ze. Ze stopte om haar schoenen uit te doen. Als ze het serieus meenden.

De straat was donker en overschaduwd door bomen. Er waren niet veel mensen op straat. Niet dat mensen in de buurt hen zouden tegen- houden. De twee Arabische mannen van het busje kwamen de hoek om. Een van hen haalde iets uit zijn jas. Het zag eruit als een pistool met een geluiddemper. Ze begon te rennen. Ze hadden haar onder- schat, dacht ze. Ze was een hardloper. Ze kon sneller lopen dan zij.

Precies toen hoorde ze een scherp geluid en voelde iets prikken in haar been. Ze keek naar beneden en weer omhoog en zag een witte kras op de stoep die veroorzaakt was door een kogel. Ze schoten op haar. Ze sprong naar links weg en toen naar rechts. Ze raakte haar been aan en voelde een scheur in haar spijkerbroek en iets nats. Bloed. Een stukje van de stoep moest zijn weggespat en haar hebben geraakt, dacht ze, terwijl ze voor haar leven rende. Het beton voelde hard aan haar blote voeten aan. Ze sloeg een hoek om en rende een lege straat door. Ze moest iets doen en snel. Links van haar was een groot huis dat was omheind door een smeedijzeren hek. Aan de andere kant van de straat stond een Grieks-orthodoxe kerk met een koepeldak die wit oplichtte in het donker.

Ze rende naar de zijdeur van de kerk en rukte aan de klink. De deur zat op slot. Ze keek over haar schouder, haar hart bonsde, de twee Ara- bische mannen kwamen aanrennen. Ze hadden nu beiden een pistool met een geluiddemper en kwamen dichterbij. Voor haar, op de hoek van de straat, kwam een Mercedes-sedan met piepende remmen tot stilstand. Er kwamen vier mannen uit. Shit! dacht ze, en ze rende zo hard ze kon naar de hoofdingang van de kerk. Ze rukte de deur open en rende naar binnen.

Er waren misschien een stuk of tien mensen aanwezig in de kerk, voornamelijk vrouwen die in het zwart waren gekleed. Ze liepen rond, staken kaarsen aan, kusten iconen of stonden te kijken naar het altaar met zijn bogen en met bladgoud versierde iconen. Een jongeman met een baard, een priester in een zwarte toga, kwam door het gangpad op haar af.

‘Christus is in ons midden,’ zei hij in het Arabisch.

‘Natuurlijk is hij dat, eerwaarde. Ik heb hulp nodig. Is er een achteruitgang?’ antwoordde ze in het Arabisch.

Instinctief keek hij vluchtig opzij in de richting van zijn schouder. Ze rende die kant op, net op het moment waarop de hoofdingang openvloog en de vier mannen uit de Mercedes naar binnen renden. Twee van hen hielden automatische geweren vast. Een vrouw schreeuwde en iedereen verspreidde zich. Behalve de priester, die op de mannen afliep.

‘Bess!’ schreeuwde hij. ‘Stop! Dit is het huis van God!’ Een van de mannen liep hem omver toen hij door het gangpad richting de alkoof rende waar Carrie was verdwenen achter een gordijn dat naar een deur leidde.

Ze rende naar buiten. Een pad leidde naar een brede laan, maar ze kon ook het pad oversteken en naar de parkeerplaats rennen die werd omringd door een heg. Ze rende over het parkeerterrein naar rechts toen ze het gedempte geluid van een schot achter zich hoorde. Ze dook door een gat in de heg en kwam uit op Avenue Charles Malek, een brede hoofdstraat die vol verkeer en mensen was. Ze rende naar het midden van de straat terwijl ze auto’s ontweek die naar haar toeterden. Het verkeerslicht sprong op groen en het verkeer om haar heen bewoog. Vanuit haar ooghoek keek ze naar de zijstraat achter haar en zag drie van de mannen uit de Mercedes op de stoep naar haar zoeken. Ze zouden haar in no time ontdekken.

Ze stond in het midden van de verkeersstroom tussen twee rijen auto’s met een tussenruimte van amper twintig centimeter. Ze voelde hoe iemand een hand uit een rijdende auto stak die uit tegengestelde richting kwam en in haar kont kneep. Ze verspilde geen tijd aan kijken wie dat had gedaan. Ze moest snel iets doen om uit hun blikveld te verdwijnen.

Een deeltaxi stond op het punt om haar voorbij te rijden. Er was één plek achterin beschikbaar. Ze zwaaide met haar hand voor de voorruit,

recht voor het gezicht van de chauffeur en schreeuwde ‘Hamra!’ De deeltaxi ging al die kant op, naar het westen, en daar was een safehouse van de CIA in de Ras Beirut-buurt, niet ver van Rue Hamra, als ze het ongezien kon bereiken. De deeltaxi stopte midden in het verkeer terwijl er auto’s achter hem toeterden, en Carrie sprong achterin.

‘*Salam aleikoem*,’ mompelde ze tegen de andere passagiers, terwijl ze de schoenen weer aantrok die ze had gedragen. Ze haalde ook een zwarte hoofddoek uit haar zak en bedekte haar hoofd om zo haar uiterlijk te veranderen. Ze wierp een eind van de doek over haar schouder, waarbij ze snel rondkeek. Een van de mannen op de stoep wees in de richting van de deeltaxi en zei iets. Ze leunde achterover zodat ze aan het oog werd onttrokken door de twee andere passagiers op de achterbank, een oudere vrouw in een grijs pak die haar met openlijke interesse aankeek en een jonge man in een joggingbroek die waarschijnlijk een student aan de universiteit was. Op de bijrijdersstoel zat een jonge vrouw die iedereen negeerde en via haar mobiele telefoon met iemand sprak.

‘*Wa aleikoem salam*,’ mompelden de student en de oudere vrouw terug.

‘Waar op Hamra?’ vroeg de chauffeur, die het gaspedaal diep intrapte en de auto in een opening tussen de auto’s voor hem stuurde en zo een paar meter won.

‘De Centrale Bank,’ zei ze, omdat ze niet de precieze locatie van het safehouse wilde verklappen, zeker niet als ze haar nog steeds volgden. Het was dicht genoeg in de buurt van waar ze naartoe wilde. Ze overhandigde een briefje van tweeduizend lira aan de chauffeur, haalde vervolgens haar make-updoosje uit haar handtas en probeerde het in zo’n hoek te houden dat ze uit het achterraampje kon kijken. Niets anders dan verkeer achter haar. Als het busje of de Mercedes achter haar aan zat, waren ze veel te ver weg voor haar om te zien. Maar ze zaten nog steeds achter haar aan. Dat wist ze zeker. Vanwege haar was iedereen in de deeltaxi in gevaar. Ze moest zo snel mogelijk uitstappen, dacht ze. Ze veegde een pluk haar uit haar gezicht en keek rond terwijl ze ondertussen het make-updoosje opborg.

‘Dat moet je niet doen,’ zei de oudere vrouw, ‘zo in het midden van het verkeer staan.’

‘Er is wel meer dat ik niet moet doen.’ Toen beseftte ze dat de vrouw wel erg in haar was geïnteresseerd, en voegde ze eraan toe: ‘Dat zegt

mijn man heel de tijd tegen me.’ Ze zorgde ervoor dat de vrouw de trouwring zag die ze altijd droeg tijdens ontmoetingen met contacten, zelfs al was ze niet getrouwd. Het hielp ongewilde seks voorkomen, seks met de verkeerde partner, ‘omdat het bestaat, Carrie.’

Ze waren nu op Boulevard General Fouad Chehab, de hoofdweg tussen oost en west door Noord-Beiroet, en het verkeer ging een beetje sneller. Als ze achter haar in de deeltaxi aan kwamen, dan zou dat nu zijn, dacht ze, terwijl haar ogen heen en weer schoten. Er reden auto’s en vrachtwagens om hen heen en de tiener voorin sprak in haar telefoon: ‘Ja, ik weet het, *habibi*. Ciao.’ Het meisje hing op en begon meteen te sms’en.

De chauffeur nam de bocht bij het grote rechthoekige al-Mour-gebouw en draaide Boulevard Fakhreddine op. Alle gebouwen in deze omgeving waren nieuw, omdat de oude verwoest waren tijdens de lange burgeroorlog. Verderop op de boulevard kon Carrie de hoge kranen zien op de plek waar nog meer hoge gebouwen werden gebouwd. De deeltaxi sloeg links af en na een paar zijstraten minderde de chauffeur vaart om een plek te vinden om iemand te laten uitstappen.

Carrie wierp een blik door het achterraam. Ze zaten nog steeds achter haar aan. Er zaten vier auto’s voor de Mercedes. De chauffeur zocht naar ruimte om ze in te halen. Ze zaten te wachten tot zij uitstapte en dan zouden ze haar oppikken voordat ze vijfhonderd meter had kunnen lopen. Wat moest ze doen? De deeltaxi ging aan de kant en stopte naast een hoge flat. Carrie verstijfde. Zouden ze haar nu pakken? Ze konden naast de deeltaxi stoppen en hem de weg versperren zodat hij niet kon weggrijden. Ze zat in de val. Ze moest iets doen en snel.

De oudere vrouw knikte naar de andere passagiers en stapte uit. Een tel later was Carrie uitgestapt aan de straatkant, liep om de auto heen en nam de vrouw bij de arm.

‘Ik dacht dat je naar de Centrale Bank ging,’ zei de vrouw.

‘Ik zit in de problemen. Help me alstublieft, mevrouw,’ zei Carrie.

De vrouw keek haar aan. ‘Wat voor soort problemen?’ vroeg ze, terwijl ze in de richting van de ingang van de flat liepen. Terwijl de deeltaxi optrok, nam de Mercedes de plek ervan aan de stoeprand in.

‘Van de ergste soort. We moeten rennen of ze vermoorden u ook, mevrouw,’ zei Carrie en ze begon te rennen, ondertussen de vrouw met haar meetrekkend. Ze renden het gebouw binnen in de richting van de liften en Carrie drukte op het liftknopje.

‘Druk niet op het knopje voor uw verdieping,’ zei Carrie. ‘Kies een hogere verdieping en neem dan de trap naar beneden. Sluit de deur en doe hem minstens een uur lang voor niemand open. Het spijt me.’ Ze raakte de arm van de vrouw aan.

‘Wacht,’ zei de vrouw, die ondertussen in haar handtas graaide. ‘Ik heb een rode Renault op de parkeerplaats staan.’ Ze hield de sleutels op.

‘Wacht een uur voordat u de diefstal ervan meldt aan de politie,’ zei Carrie en ze nam de sleutels aan. ‘Weet u waar Crowne Plaza is? In de buurt van het winkelcentrum?’

De vrouw knikte.

‘Als het me lukt, laat ik de auto daar achter,’ zei Carrie, en ze rende al in de richting van de zijuitgang naar het parkeerterrein. ‘*Sjoekran*,’ riep ze over haar schouder om de vrouw te bedanken die in de lift stapte.

Carrie ging de deur door naar het parkeerterrein. De rode Renault stond geparkeerd in een rij auto’s in de buurt van een muurtje en een heg. Ze rende erop af, deed de auto van het slot, stapte in en startte de motor. Toen ze de spiegels verstelde, zag ze hen. Twee mannen. Dezelfde twee mannen die haar achternazaten in de kerk. Ze zette de auto in z’n achteruit, parkeerde uit en reed naar de uitgang. De mannen renden achter haar aan. De een die eerder op haar had geschoten, nam een schiethouding aan en richtte op de auto. Instinctief dook ze naar beneden terwijl ze de straat op draaide. Ze nam scherp de bocht en maakte zoveel snelheid als de kleine auto aankon. Een kogel vloog door de achterraut en maakte een spinnenweb van scheuren rondom het gat.

Ze week uit en draaide in de richting van het parkeerterrein, waar de schutter zijn geweer recht op haar richtte. Ze zou vlak langs hem moeten rijden om weg te kunnen komen. Op het laatste moment drukte ze de rem in en knalde met haar hoofd achterover tegen de hoofdsteun. Een andere kogel ging door het zijraam en sneed door de lucht vlak voor haar gezicht. Ze drukte het gaspedaal weer in. Een auto achter haar toeterde luid. Ze racete de straat uit op zoek naar een gaatje in het verkeer. Toen ze in de achteruitkijkspiegel keek, zag ze dat de Mercedes nog steeds langs de stoeprand geparkeerd stond. Iemand rende over de stoep ernaartoe. God, ze hoopte zo dat ze de oudere vrouw geen kwaad hadden gedaan. Waarom hadden ze op haar geschoten? Wat was er aan de hand? Een CIA-gijzelaar was waardevol voor Hezbollah of Syrië, of wie er dan in vredesnaam ook achter dit alles zat. Een dode vrouw, zelfs al was ze een CIA-agente, was niet zoveel waard.

Plotseling, zonder richting aan te geven, schoof ze in de rechterbaan en sloeg de hoek om, de autobanden piepten toen ze in de nauwe straat omhoog reed. Wat verderop stak een man de straat over en in plaats van te remmen, drukte Carrie op de toeter. Ze minderde totaal geen vaart en wist net langs hem heen te manoeuvreren. Hij maakte een gebaar met zijn duim, het Midden-Oostenequivalent van een opgestoken middelvinger. Ze ging niet langzamer rijden en sloeg de volgende straat links in waarbij ze weer in de achteruitkijkspiegel keek. Op dit moment zat er niemand achter haar.

Ze maakte weer een bocht naar links en draaide Rome op en reed toen terug naar Rue Hamra, de smalle straat die volgepakt was met auto's en mensen. Zelfs als ze achter haar zaten met de Mercedes of een andere auto, dan was er door het verkeer geen enkele mogelijkheid om haar in te halen. De stoepen waren overvol met mensen van alle leeftijden, velen stijlvol gekleed, een paar vrouwen met hoofddoeken op. De cafés en restaurants waren helverlicht met neonreclames en het geluid van hiphopmuziek kwam via de open deur van een club naar buiten.

Ze reed in westelijke richting op Rue Hamra, keek constant in haar spiegels terwijl de stad met al zijn kleuren om haar heen danste. Ze opende een raampje en hoorde de geluiden van mensen en muziek, en ving de geur van shoarma en appeltabaksrook op vanuit de *shisha*-cafés. Geen teken van haar achtervolgers. Ze waren misschien overgestapt van de Mercedes of het busje op een ander vervoersmiddel, maar voor zover ze kon zien, had ze hen afgeschud. Toch kon ze zich niet ontspannen. Ze zouden de stad uitkammen op zoek naar haar. Als ze de chauffeur van de deeltaxi hadden gepakt, dan had hij hun vast verteld dat ze op weg was naar Hamra. Ze konden overal zijn. En zij kon alleen maar hopen dat ze de oudere vrouw niet hadden gepakt. Tijd om zich van haar auto te ontdoen.

Ze zag het hoge Crowne Plaza Hotel met het rode, verlichte bord boven op het gebouw, voor zich liggen. Ze reed erlangs op weg naar de ingang van het winkelcentrum en na een kwartier rondjes te hebben gereden vond ze een parkeerplaats. Ze legde de autosleutels onder de mat, stapte uit en liep over het parkeerterrein naar het winkelcentrum. Ze mengde zich onder het winkelend publiek. Ze liep verschillende uitgangen uit en ging weer naar binnen, keek in spiegels en nam de trap naar boven en weer naar beneden om zich ervan te verzekeren dat ze niet werd gevolgd. Ze keek nog een laatste keer goed om haar heen

toen ze het winkelcentrum uit ging en wegliep van de mensenmenigte. Ze sloeg Rue Gemayel in in de richting van de American University-campus.

Ze liep twee keer om het blok heen, liep het blok toen nog een keer in tegenovergestelde richting zodat ze er absoluut zeker van was dat ze niet werd gevolgd. Op die manier, zelfs als je achtervolgers waren uitgeschakeld, kon je bijna altijd achterhalen of je werd gevolgd. Ze begon een beetje vrijer te ademen. Tot nu toe zag het ernaar uit dat ze hen was kwijtgeraakt. Maar ze maakte zich geen illusies. Ze zouden Rue Hamra afkammen op zoek naar haar. Ze moest nu naar het safehouse.

Het was zaak dat je uit de buurt bleef van de mensenmassa's op Rue Hamra. Ze konden geluk hebben en haar daar zien. In plaats daarvan liep ze in de richting van de universiteit. Als dekmantel mengde ze zich onder een groep studenten die kletsten over waar ze een *manakeesh*, een soort pizza, zouden gaan eten. De twee meisjes waren Libanees en een van de jongens kwam uit Jordanië, en heel even leek het alsof ze weer student was. Ze nodigden haar uit om mee te gaan naar een achennebbisj eettentje, maar ze bedankte en liep verder. Het safehouse was niet ver weg. Twintig minuten later was ze op Rue Adonis, een smalle straat die was omzoomd met bomen. Ze nam de lift naar de achtste verdieping van de flat waar het safehouse was.

Toen ze uit de lift kwam, scande ze de hal en het trappenhuis. Ze luisterde of de lift verder naar boven ging voordat ze naar de deur van het appartement liep. Ze bestudeerde de deurknop en de deurpost om te zien of er geen pogingen tot braak waren gedaan. Alles zag er goed uit. Ze wist dat het kijkgaatje in de deur een videocamera bevatte. Ze keek erin en maakte het afgesproken teken, twee keer twee klopjes achter elkaar. Ze stond klaar om ervandoor te gaan, mocht er iets aan de hand zijn. Niemand deed de deur open. Ze klopte nog een keer op de deur, haalde toen de sleutel uit haar handtas en maakte de deur open.

Het appartement leek leeg te zijn. Dat klopte niet. Er moest altijd iemand aanwezig zijn. Wat was er in vredesnaam aan de hand? Ze verzekerde zich ervan dat de gordijnen dichtzaten, sloot toen de deur achter zich en verkende de twee slaapkamers, waarvan een gevuld was met stretchers en de ander met uitrustingen. Ze liep naar de ladekast waarin een heel arsenaal aan wapens was opgeborgen. Ze nam er een Glock 28-pistool uit en vier patronen. Perfect voor haar. Klein, licht, weinig terugslag en de .380-kogels zouden overal doorheen gaan. Ze laadde

het pistool en stopte het samen met de patronen in haar handtas.

Ze liep naar het raam en gluurde vanaf de zijkant van het gordijn naar de straat beneden die verlicht werd door een enkele straatlantaarn. Als er mensen waren die op de uitkijk stonden, dan waren ze verborgen in de schaduw van de bomen en de geparkeerde auto's in de donkere straat.

'God, ik kan wel een borrel gebruiken,' zei ze hardop tegen zichzelf. Ze liep naar de woonkamer, waar het drankenkastje stond, wierp vluchtig een blik op de laptop die op de koffietafel stond die meerdere beelden toonde van de veiligheidscamera's die verwerkt waren in het kijkgaatje van de deur, de hal en de straat vanaf het dak gezien. Het zag eruit alsof alles in orde was. Ze vond een halfvolle fles Grey Goose in het drankenkastje en schonk een bodempje in, ook al wist ze dat ze dat waarschijnlijk niet moest doen, maar op dit moment kon het haar geen bal schelen. Ze haalde een van haar clozapine-pillen uit haar handtas (ze zou er meer moeten halen bij de illegale apotheek in Zarif, bedacht ze en ze fronste haar voorhoofd) en spoelde de pil weg met de wodka. Ze keek op haar horloge. Het was 19.41 uur. Wie zou bureau Beiroet bemannen op dit uur? vroeg ze zich af. Linda, dacht ze. Linda Benitez, tot middernacht.

Maar voordat ze haar belde, moest ze eerst goed nadenken. Wat er zojuist was gebeurd, klopte niet. Het contact met Nightingale was geregeld door Dima. Het feestbeest was niet een van de informanten, de agenten die Carrie had gerekruteerd sinds ze in Beiroet was. Ze had haar geërfd van Davis Fielding, CIA-bureauchef Beiroet. Ze was er een van hem. Ze zou hem later flink de les lezen, bedacht ze kwaad. Alleen wist ze niet zeker of Dima voor beide partijen werkte of dat ze ook door Nightingale was bedrogen. Eigenlijk kon zij ook in gevaar zijn, of misschien was ze zelfs al dood.

Alleen kon Carrie haar op geen enkele manier bereiken. Ze kon haar niet gewoon opbellen. De twee telefoons in het safehouse waren verboden terrein. De gewone telefoon was slechts voor het aannemen van gesprekken. De gecodeerde telefoon was alleen als je via de zeer goed beveiligde lijn de Amerikaanse ambassade in Aoukar, in het meest noordelijk gelegen deel van de stad, wilde spreken. En het gebruik van een mobiele telefoon zou haar positie verraden als ze haar via gps volgden. Denk na, zei ze tegen zichzelf. Neem aan dat Idarat al-Amn al-Amm of Hezbollah hierachter zit. Hoe waren ze haar op het spoor

gekomen? Dima. Het moest Dima zijn en dat kon betekenen dat er iets was wat Fielding niet wist. Hij had haar aangemoedigd contact te leggen.

‘We doen een moord voor iemand binnen de Syrische algemene veiligheidsdienst,’ had hij tegen haar gezegd. En hij had haar ook verteld dat ze geen back-up nodig had. ‘Dima is betrouwbaar. Ze heeft ons niet veel verteld, maar waar ze mee kwam was puur goud.’ Die klootzak, dacht ze. Deed hij het met haar? Was seks het pure goud dat ze hem gaf? Ze had Virgil Maravich, het inbraakgenie van het bureau, willen meenemen. Hij was de beste technische vent die ze ooit had ontmoet. Hij was perfect om mensen in de gaten te houden, afluisterapparatuur te plaatsen en voor inbraken. Maar Fielding had gezegd dat hij Virgil ergens anders voor nodig had. ‘Bovendien,’ zo had Fielding tegen haar gezegd, ‘ben je een grote meid. Je kunt het aan.’ Daar suggereerde hij mee dat als ze het niet kon, ze niet in Beiroet thuishoorde, dat ze niet bij de grote jongens hoorde.

‘Beiroet dicteert de regels,’ had Fielding tegen haar gezegd op die eerste dag in zijn kantoor op de bovenste verdieping van de Amerikaanse ambassade, terwijl hij in een leren fauteuil hing. Achter hem was een raam dat uitkeek op het stadhuis met zijn boogramen en poort als ingang. Hij was groot, had blond haar en hij begon dikker te worden. Er zaten gesprongen adertjes rondom zijn neus: iemand die van eten en drank houdt. ‘Je krijgt geen tweede kans. En het kan niemand wat schelen dat je een vrouw bent in het Midden-Oosten. Als je het verprutst, een fout maakt, dan is de kans zeer groot dat je het loodje legt. En zelfs als je niet doodgaat, dan lig je eruit. Beiroet lijkt een beschaafde stad – heleboel clubs, prachtige vrouwen in designkleding, geweldig eten, de meest mondaine mensen op aarde – maar vergis je niet. Het is nog steeds het Midden-Oosten. Als je ook maar één misstap maakt, dan vermoorden ze je... en meteen daarna gaan ze naar het volgende feestje.’

Wat is er in vredesnaam aan de hand, dacht ze. Het was Fieldings mannetje die dit had georganiseerd, Fielding die haar had aangemoedigd om iemand over te halen voor hen te werken en het was Fielding die ervoor had gezorgd dat ze zich zonder back-up in het avontuur stortte. Maar Fielding was een oudgediende op bureau Beiroet. Het was een standaard eerste contact. Hij had niet verwacht dat er iets verkeerd zou gaan. Ze was bijna gekidnapt of vermoord. Hij had dat be-

slist niet gewild. Ze haalde diep adem. Dit was gestoord. Voelde ze zich een beetje duizelig? Kon het zijn dat de clozapine, het medicijn voor haar bipolaire stoornis, niet werkte?

Ze stond op. Ze had het gevoel dat ze iets moest doen, wat dan ook, maar ze wist niet zeker wat. Haar huid prikkelde. O nee, alsjeblieft niet. Ze kreeg toch niet een van haar 'vluchten', zoals ze de manische periode van haar stoornis noemde, of wel soms? Ze begon in de kamer rond te lopen. Toen liep ze naar het raam en had een onweerstaanbare drang om de gordijnen open te trekken en naar buiten te kijken. Kom maar, kijk naar mij, jullie klootzakken! Doe niet zo stom, Carrie, zei ze tegen zichzelf. Er is niets aan de hand. Geef gewoon de clozapine en de wodka even de tijd om hun werk te doen. Hoewel het misschien stom was geweest om die twee te mengen. Ze reikte naar het gordijn. Voorzichtig, voorzichtig, zei ze tegen zichzelf. Ze trok een hoekje van het gordijn omhoog en gluurde naar buiten naar de straat.

De Mercedes-sedan die haar had achtervolgd, stond dubbel geparkeerd voor de flat waarin het safehouse was. Drie mannen liepen naar de ingang. Angst schoot door haar heen alsof het elektriciteit was. Ze voelde een verschrikkelijke drang om te plassen en moest haar dijen tegen elkaar knijpen om het tegen te houden.

Het was onmogelijk. Dit was een safehouse. Hoe hadden ze haar gevonden? Ze was niet gevolgd. Daar was ze zeker van. Ze had hen van zich afgeschud in de rode Renault en had zich er extra van verzekerd door in de straten in Hamra heen en weer te rijden. Ze had niemand te voet of in een auto gezien. En wat moest ze doen? Ze liepen de flat binnen. Ze had slechts enkele seconden om te vluchten. Ze pakte de beveiligde telefoon van de ambassade op en draaide het nummer. Na de tweede keer overgaan, werd de telefoon opgenomen.

'Goedenavond. U.S. Cultural Services Offices,' zei een stem. Ondanks een zwakke vervorming door de beveiligde lijn herkende Carrie de stem van Linda Benitez. Ze kende haar niet goed, net genoeg om haar te groeten.

'Amarillo,' zei Carrie en ze gebruikte daarmee het codewoord van deze week. 'Nightingale was een val.'

'Bevestig tegenwerking?'

'Ik heb geen tijd. De Achilles-beveiliging werkt niet langer. Noteer je dat, verdomme?' Carrie schreeuwde bijna. Achilles was het safehouse.

'Bevestig Achilles. Wat is je locatie en status?' vroeg Linda. Carrie

wist door Linda's vragen dat ze niet alleen het gesprek opnam, maar ook een vast script volgde en elk woord van haar opschreef. Door te vragen of Carrie nog steeds mobiel en werkzaam was, kon ze vaststellen of Carrie in veiligheid was of dat ze belde onder dwang of dat ze was gevangen.

'Ik ben onderweg. Zeg tegen je-weet-wel-wie dat ik hem morgen zie,' zei Carrie kortaf en ze hing op. Heel even stond ze op haar tenen als een danser en probeerde te besluiten welke kant ze op ging. Ze moest snel verdwijnen, maar hoe? Zij waren met z'n drieën. Plus ten minste één ander buiten in de Mercedes-sedan. Ze konden zowel via de trap als de lift naar boven komen.

Hoe moest ze in vredesnaam ontsnappen? Dit was een onverwachte gebeurtenis waar geen plan voor bestond. Het was niet de bedoeling dat zoiets gebeurde in een safehouse.

Ze kon niet blijven waar ze was. Ze zouden een manier vinden om binnen te komen. Als het niet door een deur was, dan kwamen ze wel via een raam, het balkon of zelfs door de muur van het appartement hiernaast. Als ze binnenkwamen, zouden ze schieten. Ze zou er misschien één of twee kunnen neerhalen, maar niet drie. Er moest hier geen vuurgevecht plaatsvinden. Ze kon ook niet via de gang ontsnappen naar de trap of de lift. Ze zouden haar opwachten. In feite konden ze elk moment voor de deur staan, dacht ze, terwijl ze door het appartement naar de deur liep en het nachtslot erop deed.

Dan bleven het raam en het balkon over. Toen ze zich naar de slaapkamer begaf, ging er een schok door haar heen. Ze hoorde geluiden op de gang. Ze liep naar de laptop. De drie Arabische mannen liepen in de gang en luisterden methodisch aan de deur van elk appartement met een soort afluisterapparaat. Binnen enkele seconden zouden ze bij haar deur zijn.

Ze rende terug naar de kast in de slaapkamer waar de uitrusting werd bewaard. Ze maakte de kast open en begon erin te graaien. Ze zocht een touw of iets anders wat ze kon gebruiken om zichzelf naar beneden te laten glijden. Geen touw. Alleen maar verschillende mannenoutfits. Een paar pakken, schoenen en leren riemen. Riemen! Ze pakte drie riemen en maakte ze aan elkaar vast om er één lange riem van te maken. Daarna rende ze terug naar de laptop.

Het scherm liet de drie mannen zien die recht voor de deur van het safehouse stonden. Ze maakten iets vast aan de deur. Explosieven!